

[Clara Munck.]

trøje kommune slet ikke kræver noget? Skal vi kappes indbyrdes om, hvem af os der er mest socialt indstillet? Vi har et udmærket eksempel i loven om husmoder-afløsning, hvorefter den højtærede socialminister fastsætter betalingsregler. Vi vil gerne se et forslag til tilsvarende betalingsregler for hjemmehjælpsordningens vedkommende, udarbejdet af den højtærede socialminister.

Vi slipper fremtidigt inden for det kommunale område for de store økonomiske problemer med hjemmehjælpen. Nu kan vi anmelde alle udgifter til refusion. Man får altså en lettelse på dette område, som vi som sagt ikke har noget imod. Til gengæld synes jeg, at det havde været naturligt, når der altså nu overføres en udgiftspost — jeg tror, det er 6,2 mill. kr., der i dag bruges af rådighedsbeløbet til hjemmehjælpen — at vi benyttede denne lejlighed til at se på hele rådighedsbeløbsområdet. Jeg synes nemlig ikke, at vi med alle disse udgifter får opfyldt noget som helst af det, vi havde set frem til at få opfyldt. Vi mener, at vi må se også på dette spørgsmål.

Der er tale om hjælp til invalidepensionister, og det ser vi på med stor sympati. Jeg forstår det sådan, at den højtærede socialminister her ikke peger på de invalidepensionister, som i dag kan få hjemmehjælp eller de andre former for hjælp, vi har til rådighed, men på den gruppe, der måske har indtægt, har erhverv, den gruppe, der har et særligt behov, som vi indtil nu ikke har inødekommet — og det er vi ganske enige i. Men hvorfor i alverden er der så kun tale om yngre invalidepensionister? Hvorfor er det kun yngre invalidepensionister, der har ophold i et kollektivhus? Vi kender nogenlunde det antal pladser, vi har til rådighed her. Vi må vel erkende, at det er sørgeligt at se, at kun så lille en gruppe invalider kan få ophold inden for kollektive foranstaltninger, som tilfældet er i dag. Alle dem, vi aldrig har kunnet hjælpe før, kan vi heller ikke hjælpe nu. Det er åbenbart et ønske for disse kollektivhuse at få en sådan hjælp. Vi kan som sagt tilslutte os det foreslåede, men det må selvfølgelig gælde alle, der har hjælp af denne art behov, uanset om de opholder sig i kollektivhuse, hos familier som loge-

rende, på herberger, eller hvilke muligheder der nu er til rådighed, og uanset om de er unge eller ældre. Det må være et spørgsmål om lige adkomst for enhver, der med rette kan stille et krav til samfundet.

Der er i spørgsmålet om optagelse på pleje- og alderdomshjem en afgørelse, som vi i vor gruppe hilser med meget stor glæde, og det er, at vi efter dette lovforslag ikke behøver at inddrage hele pensionen til betaling af ophold på institutioner. Vi er helt enige med den højtærede minister i, at hvis vi kan nå frem til, at hjemmene i højere grad også bliver behandlingshjem, hvilket kan resultere i, at de ældre eller svagelige kan komme tilbage til deres eget hjem, må det være at foretrække, og så er det selvfølgelig rigtigt, at vi kan klare nogle udgifter for dem i behandlingsperioden. Det har vi ikke kunnet før, og det er en af de ting i lovforslaget, vi er taknemlige for.

Den højtærede socialminister er også fuldt og helt gået uden om vanskelighederne i forbindelse med refusionsordningerne. Nu kan vi selvfølgelig godt forstå, at det kan være lidt vanskeligt, når vi så ofte fra andre højtærede ministre og også fra det ærede medlem fru Grethe Philip fra denne talerstol har hørt, at det ikke kan være sådan, at kommunerne bare kan gå til staten og få det hele betalt; det er en ting, der må behandles nærmere. Det mener vi for så vidt også her, og derfor kan vi altså godt sige, at det er måske naturligt, at den højtærede socialminister ikke har taget refusionsordningen op nu. Men samtidig har den højtærede socialminister jo gennem krav om overenskomster pålagt de kommunale råd, kommunalbestyrelser og sogneråd, meget store, forøgede udgifter. Vi kender alle dette at kunne afslutte overenskomster med syge- og plejehjem. Vi ved, at det betyder, at vi ikke blot får adgang til at gennemgå disse hjemms regnskaber, se deres budgetter, kræve visse foranstaltninger gennemført, kræve en vis belægningsret, men at det også betyder, at kommunerne påtager sig en ret stor økonomisk byrde.

Det er jo sådan i dag, at mange hjem har en hel del patienter eller beboere, der betaler enten hele opholdet eller en væsentlig del deraf af egne midler. Alle disse patienter vil, når dette lovforslag er gennemført, få den fordel, at det offentlige over-